

מסורת הש"ס

נקשין. בגדים קשין שאין מחממים מותר לישב עליהן: **נמטא.** לנד שקורין פלטר"א בלע"ז: **גמרא.** קשה כמו גמוד מסאני (פסחים דף ק"א). דבר שהוא כוון נעשה קשה: **דגרס.** מקום: **שריא.** לשיצה שאינו מחמם: **ערדלין.** ראיתי בתשו' הגאונים שרגילין ללבוש תחת מנעליהן וטולים עליהם עור של חיה מעובדין תחת קרקעיתן ונגד העקב של רגל יש עשין אותן של זמר וקורין אותן **(א)** נמטי: אין צדק משום כלאים. דקשין הן: לרבי דפשיטי אין צדק משום כלאים. בגד כלאים שזרורין צו מעות מותר לתמן בחיקו שהמעות מקשין אותו ואינו מחמם: **דבורני.** שזרור צדק זרעים: יש צדק משום כלאים ואסור לתמן בחיקו: **אסור לנעלו.** ציו"ט: ומותר לנעלו. דכלי הוא: **מעשה שהיה.** צמקת צדק פרק צמא אשה יולאה (דף ס.): **בבבלי.** ימדות קטנות של עץ. וי"א מופר שמי תפירות צאמנעו ושמים צראשו ושמים צעקצו: **ציוט הגור.** גיר מין קרקע המשחיר. ציט כל דבר הללוש ונעשה עב קרי ציט מוטו"ש בלע"ז: **לחלחלו.** להחליקו צמקת לקמיה צמקומו היו הופכים מקום צדק צמחון ומקום שער צמפנים ודרך מקום צדק להיות צו מרטים וקליפות קליפות: **צאסריה דר' יהודה צאסר לתת.** לפנים הלך א"ל ללחח: **והאן פטו.** וי"א תפילין אין נאמין צדק ציו"ט כדאמר צערוצין (דף לו). ילאו צדקות וימים טושים שהן עממן אות: **כל שגאוסים צו צחול.** שהוא ממוקן כל צרכו: **משלחין אוסו ציוט טוב.** דהאי ציוט טוב דקמיה מתני' לאו אנאומין דלקמיה קאי אלא אמשלחין דצמריה ולחחוי תפילין אלא דאי נמי מנח להו ציו"ט ליכא צמקת לעיר וימים טושים ממוקן לא דלא לימא מדשור רבנן לשלחו ש"מ מותר לנעלו: **היה צא צדק.** צע"ש: **מניה ידו עליהם.** שלא יראו וצמקת המירו לו להכניס לעיר דך מלבוש דהיא העברה כלחא יד ומשום ציון: **צצמא"ד.** צדקה היה ואינו משתמר: **לצית הסמון לחומה.** משנכנס לעיר יתנס צמקת הראשון ולא יוליס עד ציתו: **הא דמנערא.** צאומה צית הסמון לצממ"ד אס נשמרים הס צו יתנס סס: **מאי איריא צראשו.** שצדק היה מלבוש צדק מצעור יוס דקא נקית אצ"י: **אפי' מחסן צאריעא נמי.** אפילו לאחר שקדש היום מלאן מנחמים צדקה עקדש עליו וצמקת להניחן צראשו להלענין: **המואל גרס ולא גרסינן המוואל:** **המואל תפילין.** צצמא צדקה: **מכניסין לעיר:** ווג ווג. נותן צראשו אחר ואחר צורעו דדרך הנחתן צחול ומכניסין וחור והולך ולבוש ווג אחר ומכניסין: **תפילין של ראש ושל זרוע קרי ווג ווג:** **ולא מנערא מחמת גנבי.** ואשמעינן אצ"י דהואיל ולא מנערא מחמת גנבי מלחש שרן צראשו יוליס עד ציתו אלא אס מלאן סס צמקת שהן נשמרים לא יזום ממקומן:

הדרן עלך ביצה

אותם צידו וי"ל דלמא משתלפי ליה מידיה והיה דיוש צצית המדרש נקט וקדש היום דע"ש מיירי וקמ"ל דשצת לאו זמן תפילין הוא:

הדרן עלך ביצה

שמגיע לביתו. היה יושב (במדרש) [בבית המדרש] ותפילין בראשו וקידש עליו היום מניה ידו עליהן עד שמגיע לביתו. מיתבי היה בא בדרך ותפילין בראשו וקדש עליו [היום] מניה ידו עליהן עד שמגיע לביתו [לבית] הסמון לחומה, היה יושב (במדרש) ותפילין בראשו וקידש עליו היום מניה ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמון לחומה לבית הסמון לבית המדרש, מקום שמשתמרין מחמת גנבי, וכ"ש מפני כלבים. והא דאמר אביי עד שמגיע לביתו, בשאין שם בית סמון (לביתו) [לבית המדרש], אלא מקום שהוא בית שימור מפני הכלבים, אבל מפני הגנבים לא, מהו דתימא גנבי גופיהו לא מולולי בתפילין יתנס ליש, קמ"ל רלא. הדרן עלך ביצה שותפיה ביזם טוב

ביצה פרק ראשון ביצה

טו.

א"ל בקשין. משמע הכא דצדצר קשה אין צו משום כלאים וכן משמע ציומא (דף סט. וס) דקאמר שהכנים היו מקפלים צגדיהם תחת ראשיהם ופרץ הא קא מתהנו מכללאם וכו' וכללא דסוגיא איתא התם כדאיתא

אלא "בקשין וכי הא דאמר רב הונא בריה דרב יהושע ^(א) האי נמטא גמרא דגרש שריא אמר רב פפא יערדלין אין בהן משום כלאים אמר רבא הני צררי דפשיטי אין בהם משום כלאים דבורני יש בהם משום כלאים רב אשי אמר יאחד זה ואחד זה אין בהן משום כלאים לפי שאין דרך חמום בכך: אבל לא סנדל המסומר: סנדל המסומר מ"ט לא משום מעשה שהיה אמר אביי יסנדל המסומר אסור לנעלו ומותר לטלטלו אסור לנעלו משום מעשה שהיה ומותר לטלטלו מדרקתיו אין משלחין דאי ס"ד אסור לטלטלו השתא לטלטלי אסור משלחין מבעיא: ולא מנעל שאינו תפור: פשיטא לא נצרכא דאע"ג דנקיט בסיכי: ר' יהודה אומר אף לא מנעל לבן: תניא ^(ב) ר' יהודה מתיר בשחור ואוסר בשחור מפני שצריך ביצת הגיר ר' יוסי אוסר ^(ג) מר כי אתריה ומר כי אתריה באתריה דמר בשרא לתחת באתריה דמר בשרא לעיל: זה הכלל כל שנאותין בו ביום טוב: רב ששת ה"שרא להו לרבנן לשדורי תפלין ציומא טבא אמר ליה אביי והא אנן תנן כל שנאותין בו ביום טוב משלחין אותו הכי קאמר וכל שנאותין בו בחול משלחין אותו ביום טוב אמר אביי תפלין הואיל ואתו לידן נימא בהו מילתא יהיה בא בדרך ותפלין בראשו ושקעה עליו חמה מניה ידו עליהם עד שמגיע לביתו היה יושב בבית המדרש ותפלין בראשו וקדש עליו היום מניה ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמון לחומה היה יושב בבית המדרש וקדש עליו היום מניה ידו עליהן עד שמגיע לבית הסמון לבית המדרש הלא קשיא הא דמנערא הא דלא מנערא אי דלא מנערא מאי איריא בראשו אפילו מחתן בארעא נמי דהא תנן ^(ד) המוצא תפלין מכניסין ווג ווג לא קשיא הא ^(ה) דמנערא מחמת גנבי ומחמת כלבי הא דמנערא מחמת כלבי ולא מנערא מחמת גנבי מהו דתימא רוב לסטים ישראל נינהו ולא מולולי בהו קמ"ל:

הדרן עלך ביצה

לאו זמן תפילין וכי צא צדק ושקעה עליו חמה המירו לו להביאם לעיר הואיל ומציאם כלחצר יד ולפ"ו קשה דל"כ אמאי נקט גבי צא צדק ושקעה ולגבי יושב צצית המדרש וקדש היום כיון דטעמא דתרווייהו שוין אמאי שני צלישיה לכ"ז וצא צדק ושקעה מיירי צחול והואיל ושקעה חמה יש לו לסלקן וקמ"ל דלילה לאו זמן תפילין הוא ואס תאמר אי מיירי צחול אמאי אינו מציא מקום ליכא אסורא ^(א) להניח:

היה בא בדרך ותפילין בראשו ושקעה עליו חמה וכו' או יושב בבית המדרש וכו'. פרש"י דתרווייהו מיירי צעצע צצמא דשצת

לאו זמן תפילין וכי צא צדק ושקעה עליו חמה המירו לו להביאם לעיר הואיל ומציאם כלחצר יד ולפ"ו קשה דל"כ אמאי נקט גבי צא צדק ושקעה ולגבי יושב צצית המדרש וקדש היום כיון דטעמא דתרווייהו שוין אמאי שני צלישיה לכ"ז וצא צדק ושקעה מיירי צחול והואיל ושקעה חמה יש לו לסלקן וקמ"ל דלילה לאו זמן תפילין הוא ואס תאמר אי מיירי צחול אמאי אינו מציא מקום ליכא אסורא ^(א) להניח:

היה בא בדרך ותפילין בראשו ושקעה עליו חמה וכו' או יושב בבית המדרש וכו'. פרש"י דתרווייהו מיירי צעצע צצמא דשצת

עין משפט
נר מצוה

קבר א מיי פ"י מהל' כלאים הלכה יג סמג לאון רפס טוש"ע י"ד ס"א שם סוף א':
ב [מיי] שם הלכה טו טוש"ע שם סוף יג':
קבה ג מיי שם הלכה טו סמג שם טוש"ע שם סוף יד':
קבו ד מיי פ"ט מהל' שבת הלכה ג [נל] מלאמי צמקתין דאסור לנעלו ועי' מיי"ט ד"ה [סמג]:
קבו ה ר מיי פ"ה מהל' מלכות וי"ט הל' ו סמג לאון רפס טוש"ע א"ח ס"י תקטו סוף ג:
קבה ז ה מיי פ"ט מהלכות שבת הל' טו [פ"ד מהלכות תפילין הלכה יב] סמג לאון סה סוף א"ח סמון רסו סוף י [רב אלעזר הל' תפילין דף עד: ובראש שם סמון ח פ"י שיעורין פ"י דף קכב. ובראש שם סמון [ג]:
קבב ט מיי פ"ט מהל' שבת הלכה כג וסמג שם טוש"ע שם סמון שם סוף זב:

קבב ט מיי פ"ט מהל' שבת הלכה כג וסמג שם טוש"ע שם סמון שם סוף זב:

רבינו חננאל

וסוגין [עירלירין] וצרי דפשיטי ודבורני אין בהן משום כלאים, לפני שאין דרך חימום בכך. אמר אביי סנדל מסומר אסור לנעלו משום מעשה שהיה. ומפורש בשבת בפרק במה אשה. ומותר לטלטלו, מדרגתין אין משלחין אותו בירוש, דאי ס"ד אסור לטלטלו שלוחו מיבעי ליה. ולא מנעל שאינו תפור. אע"ג דנקיט בסיכי, פירוש תפוש בתיירות. תניא ר' יהודה אוסר (לטלטלו שלוחו מבעיל לבן כמנהג מקומי מפני שצריך ביצת הגיר) [הגיר] ור' יוסי אוסר במנעל שחור כמנהג מקומי שהיו מוציין אותו. באתריה דר' יוסי ^(א) דברשרא ומקום השיעור ואין צריך אלא צחצוח בלבד. ובאתריה דר' יהודה דברשרא וצריך ביצת [הגיר] ללבנו. וירושלמי וני אין מפרקין את המנעל מן (האימוס) [האימוס] אכל, מהו להעמיד חלב, אם אתה אומר [כן] אף הוא חולב ומעמיד מיי"ט לחול. וני ר' חלפתא בן שאול תכשיטין אסור לשלוח [וכר], עד כיון תכשיטין של זהב ואפילו תכשיטין של כסף. ^(ב) א"ר חזקיה טלין ריקין הוון מותרין בדרמיה דרבי ירמיה, אתא שאיל לר' זעירא, א"ל לא תיסאר ולא תתיר, וני הכלל כל שנאותין משלחין אותו בירוש, רב ששת שרא להו לרבנן לשדורי להרדי תפילין בירוש, ואמר כך פירוש ההשנה, כל שנאותין בו בחול, משלחין אותו בירוש. אמר אביי היה בא בדרך ותפילין בראשו ושקעה וחמה מניה ידו עליהן עד

(א) יומא סט., (ב) [תוספתא פ"א ע"ש] (א) [תוספתא ג' וט"ז], (ד) שבת סב. עירובין נה, (ס) ס"א: הא דלא מנערא מחמת גנבי ומחמת כלבי וזה דמנערא מחמת גנבי ולא מחמת כלבי נגבי [מנערא] (א) [נ"ח ע. ע"ש ועי' מ"ש מוס' צ"ב ד"ה: ד"ה רבי אליעזר] (א) [נ"ח ע"ש] (ח) ס"א וילן, (ט) ד"ה לא מנעל שבת ס. ד"ה לא מנעל, (י) רש"ל מ"י, (כ) ומותר דברי המור"ט ד"ה כל שנאותין וכו' תראה שאינו מוחק ומכח ע"י פ"י נכון ע"ש.